

Knjiga proroka Joela i laodicejska Crkva adventista sedmoga dana - broj šesnaest

Jeff Pippenger

2025-12-22

Broj šesnaest

Unaprijed se ispričavam zbog toliko mnogo riječi prije nego što pristupim glavnoj temi. Želim postaviti određene proročke crte na njihovo mjesto, koje su važni dijelovi logike kojom se namjeravam služiti kada budemo izravno razmatrali knjigu Joela. Ranije sam spomenuo da hebrejska riječ koja se u knjizi Joela prevodi kao „odsječen“ ima svoje korijene u žrtvenom načinu potvrđivanja saveza u Abrahamovo vrijeme.

Probudite se, pijanice, i plačite; i naricajte, svi vi koji pijete vino, zbog novoga vina, jer vam je uklonjeno s usta. Joel 1:5.

Hebrejska riječ „odsječen“ jest H3772 i izvorni je korijen koji znači „odsjeći (od, dolje ili na dijelove); po implikaciji uništiti ili istrijebiti; posebno sklopiti savez (to jest, uspostaviti savez ili pogodbu, izvorno rezanjem mesa i prolaskom između dijelova).”

Shvaćam da Strongova definicija izraza „odsjeći“ u gramatičkom smislu naziva taj izraz „primitivnim korijenom“. Rekavši to, odsijecanje povezano sa Savezom i Abrahamom pokazuje da je svjetlo Saveza vezano uz tu riječ te da je to svjetlo izloženo u njezinu izvornom povijesnom korijenu. „Odsjeći“ u smislu povijesti Saveza proročki je simbol utemeljen na svojim primitivnim korijenima, a također je gramatički određeno kao primitivni korijen.

Objava u petom retku ne utvrđuje samo da oni nemaju poruku kasne kiše, predstavljenu „novim vinom“, nego i da su ‘tada i ondje’ odbačeni kao Božji zavjetni narod, zavjetni narod koji svoje „izvorne korijene“ vuče od Abrahama.

Naraštaj koji je pomro u pustinji tijekom više od četrdeset godina vukao je svoje iskonske korijene od Abrahama, što znači oca mnogih naroda. Naraštaj koji je s Još uom ušao u Obećanu zemlju vukao je svoje iskonske korijene od Abrahama. Židovi koji su razapeli Krista vukli su svoje iskonske korijene od Abrahama. Protestanti koji su izašli iz Mračnog doba, i koji su zatim 1844. bili iskušani i zaobiđeni kao Božji izabrani saveznički narod, vukli su svoje iskonske korijene od Abrahama. Mileritski filadelfijski pokret koji je 22. listopada 1844. ušao u Svetinju nad svetinjama vukao je svoje iskonske korijene od Abrahama. Mileritski laodicejski pokret koji je 1863. ponovno sagradio Jerihon vukao je svoje iskonske korijene od Abrahama. Laodicejska Crkva adventista sedmoga dana, koja će pri uskoro nadolazećem nedjeljnom zakonu biti izbljuvana iz Gospodnjih usta, vuče svoje iskonske korijene od Abrahama. Svi ti naraštaji jesu, ili će ispuniti prispodobu o vinogradu.

Pijanci u Joelu bude se kako bi ustanovili da su odbačeni kao Božji narod te da nemaju poruku kasne kiše. Tada vrijedi obratno. Oni koje Joel prepoznaje kao one koji nose „krune slave“ potom

stupaju u savez, bivaju zapečaćeni i uzdignuti kao prinos. Posve prvi potvrđeni savez između Boga i izabranoga naroda započeo je istim „odsijecanjem“ koje je prikazano pri završnoj žrtvi Božjega naroda, a koja započinje nedjeljnim zakonom. Odsijecanje je razdvajanje pšenice i kukolja. Kukolj biva odbačen i bačen u oganj, a pšenica se povezuje u snopove kao pentekostna prvina, pšenični prinos, koji se potom uzdiže, „kao u prijašnjim godinama“.

Postoje četiri mjesta koja se obično ističu kao prikaz Abrahamova saveza. U Postanku dvanaest Abraham je „pozvan“ i dano mu je obećanje da će od njega načiniti velik narod. To nije dio saveza, nego poziv obećanja. U tom trenutku njegovo je ime Abram, jer je jedna od oznaka saveznoga odnosa promjena imena. Abramovo ime biva promijenjeno u trećem od četiri koraka saveza.

Jer kad je Bog dao obećanje Abrahamu, budući da se nije mogao zakleti ni po kome većemu, zakleo se samim sobom, govoreći: Zaista, blagoslivljajući blagoslovit ću te i umnožavajući umnožit ću te. I tako je on, pošto je strpljivo ustrajao, zadobio obećanje. Jer se ljudi doista kunu većim, i zakletva im je za potvrdu završetak svake raspre. Stoga je Bog, htijući obilnije pokazati baštinicima obećanja nepromjenjivost svoje odluke, zajamčio to zakletvom: da bismo po dvjema nepromjenjivim stvarima, u kojima je bilo nemoguće da Bog laže, imali snažnu utjehu mi koji smo pribjegli da se uhvatimo za nadu koja je stavljena pred nas; koju nadu imamo kao sidro duše, i sigurno i postojano, i koje ulazi unutar zastora; kamo je za nas kao preteča ušao Isus, postavši zauvijek veliki svećenik po redu Melkisedekovu. Hebrejima 6:13–20.

Poziv je bio Božje obećanje Abram, a On je pružio i drugo svjedočanstvo putem „prisege“ koja je uslijedila. „Prisega“ koja je uslijedila bila je trostruka. Nakon poziva obećanja, koji je bio prvi korak, drugi, treći i četvrti korak tvore stvarni trostruki savez koji Bog sklapa s izabranim narodom. U Postanku petnaest Bog formalno „presijeca“ (uspostavlja) savez kroz dramatičan obred u kojem samo Bog prolazi između raspolovljenih životinja, bezuvjetno obećavajući zemlju Abrahamovu potomstvu. Obećana zemlja bila je predstavljena kao zemlja između dviju rijeka: rijeke egipatske i rijeke Eufrata. Prvi korak trostrukoga saveza uključuje izravno upućivanje na proročku simboliku dviju rijeka i na sve što je vezano uz taj simbol. Kada nadahnuće ukazuje na rijeke Ulaj i Hidekel kao na događaje koji su sada u procesu ispunjenja, te su dvije rijeke bile predodnačene u Abramovu proročanstvu. Prizor je smješten između Abramovih dviju rijeka, koje, kada se povežu s Danielovim dvjema rijekama, čine četiri rijeke, jer glas Kristov jest glas mnogih voda.

U isti dan sklopi Gospodin savez s Abramom govoreći: Tvojemu potomstvu dadoh ovu zemlju, od rijeke egipatske do velike rijeke, rijeke Eufrata: Kenijce i Kenizijce i Kadmonce, i Hetite i Perizane i Refaime, i Amorejce i Kanaance i Girgašane i Jebusejce. Postanak 15:18–21.

Zemlja obećana Abram bio je čitav svijet, koji je u posljednjim danima predstavljen s deset kraljeva, dok je u prvim danima Saveza bio naveden kao deset plemena, a ne kraljeva. Stotinu četrdeset i četiri tisuće bit će u sukobu s cijelim svijetom. Svijet će tada biti uključen u proces kušnje prisilne uspostave bogoslužja u nedjelju od strane jedne svjetske vlade pod upravom skerletne bludnice iz Otkrivenja sedamnaest, koja vlada nad deset kraljeva zemaljskih. Kod Abrama je crkveno-državni simbol slike zvijeri predstavljen rijekom egipatskom, simbolom

državničke vještine, i rijekom babilonskom, simbolom crkvene vještine.

Poslije ovih događaja dođe riječ Gospodnja Abram u viđenju govoreći,

Ne boj se, Abrame: ja sam tvoj štit i tvoja veoma velika nagrada.

A Abram reče: Gospodine Bože, što ćeš mi dati kad odlazim bez djece, a upravitelj moje kuće jest ovaj Eliezer iz Damaska? I Abram reče: Evo, meni nisi dao potomstva; i gle, jedan rođen u mojoj kući moj je baštinik. I gle, dođe mu riječ Gospodnja govoreći:

Ovaj ti neće biti baštinik; nego će ti baštinik biti onaj koji će izaći iz tvoje utrobe. Tada ga izvede van i reče: Pogledaj sada prema nebu i izbroji zvijezde, ako ih možeš izbrojiti. I reče mu: Tako će biti tvoje potomstvo.

I povjerova Gospodinu; i on mu to uračuna u pravednost. I reče mu,

Ja sam Gospodin koji te izveo iz Ura Kaldejskoga da ti dam ovu zemlju u baštinu.

I reče: Gospodine Bože, po čemu ću znati da ću je baštiniti? A on mu reče,

Uzmi mi junicu od tri godine, i kozu od tri godine, i ovna od tri godine, i grlicu, i golubića.

I uze on sve to sebe, i razdijeli ih posredinom te položi svaki komad jedan nasuprot drugomu; ali ptica ne razdijeli. A kad se ptice grabljivice spustiše na trupla, Abram ih je rastjerao. A kad je sunce zalazilo, dubok san pade na Abrama; i gle, užas velike tame obuze ga. I reče Abram,

Znaj zasigurno da će tvoje potomstvo biti došljaci u zemlji koja nije njihova; i služiti će im, a oni će ih tlačiti četiri stotine godina. Ali i narod kojemu će služiti ja ću suditi; i potom će izaći s velikim blagom.

A ti ćeš otići k ocima svojim u miru; bit ćeš pokopan u dobroj starosti.

Ali u četvrtom će se naraštaju vratiti ovamo, jer se bezakonje Amorejaca još nije navršilo.

I dogodilo se da je, kad je sunce zašlo i pao mrak, gle, peć koja se dimila i goruća zublja prodoše između onih komada. Postanak 15,1–17.

Onaj koji će voditi Mojsija i sinove Izraelove kao stup ognjeni noću i oblak danju prošao je između onih „rasječenih“ dijelova kao dimna peć i goruća svjetiljka.

I Gospodin je išao pred njima danju u stupu od oblaka da ih vodi putem, a noću u stupu od ognja da im daje svjetlo, kako bi mogli putovati danju i noću. Nije uklanjao stup od oblaka danju, niti stup od ognja noću, ispred naroda. Izlazak 13,21.22.

Goruća svjetiljka i zadimljena peć predočavali su stup od oblaka ili ognja te predstavljaju proročki element prvoga koraka od triju koraka povezanih s time kako Bog uspostavlja savez s Abramom. Poglavlje započinje riječima: „Ne boj se“, jer poruka prvoga anđela glasi: bojte se Boga, a oni koji se, poput Abrama, boje Boga, neće imati razloga bojati se Boga. Postoje dvije vrste straha, jer postoje dvije skupine ljudi.

Dalje u savezničkom odlomku Abram vjeruje Bogu, i to mu se uračuna u pravednost. Tri anđela usporedna su s djelom Duha Svetoga kako ga izlaže Ivan, koji uči da Duh Sveti osvjedočuje o trima stvarima: o grijehu, o pravednosti i o sudu. Te se značajke podudaraju s trima anđelima, tako da se, nakon što je strah Božji iznesen u savezničkom odlomku, potom prepoznaje drugi korak pravednosti, da bi zatim uslijedila objava suda, koji je treće djelo Duha Svetoga i poruka trećega anđela. Prvi korak saveza predoznavao je poruku prvoga anđela, koja je uvijek fraktal svih triju poruka. Tri koraka savezničkog procesa predstavljaju tri anđela iz Otkrivenja četrnaest.

Nakon što je Abram ubrojen među pravedne, obilježavajući drugoga anđela, on pripravlja žrtvu, jer se žrtva pripravlja neposredno prije trećega koraka suda. Ta žrtva predstavlja prinos levita iz Malahije 3 koji se podiže kao stijeg. Kao što tri razdoblja od četrdeset godina u Mojsijevu životu predstavljaju poruke trojice anđela, tako prvih četrdeset godina Mojsijeva života sadrži sva tri koraka poruke trojice anđela.

Početak Mojsijeva svjedočanstva jest u tome što su se njegovi roditelji bojali Boga, (prvi korak), nakon čega slijedi vizualna kušnja. Drugi korak uključuje vizualnu kušnju, kao što je bio slučaj u prvom poglavlju Daniela, kada se Daniel najprije boji Boga i odbija jesti babilonsku hranu, a zatim biva iskušan na temelju svojega tjelesnog izgleda. Zatim je za Daniela uslijedila treća kušnja tri godine poslije od kralja Nabukodonozora, simbola kralja sjevera i zakona o nedjelji, što je poruka trećega anđela.

Mojsijevi roditelji boje se Boga, stavljaju ga u kovčeg na vodi, a faraonova kći biva navedena da vidi tu situaciju te potom donosi presudu u prilog spašavanju djeteta. Početak Mojsijeva života bio je prikaz saveza koji je Bog sklopio s čovječanstvom, a zatim je preko Mojsija Bog također sklopio savez s izabranim narodom odabranim iz čovječanstva. Noin savez s čovječanstvom predstavlja veliko mnoštvo, a Mojsijev savez s izabranim narodom predstavlja sto četrdeset i četiri tisuće. Žrtva koju je Abram trebao prinijeti radi potvrđivanja saveza nosila je obilježje Noinog saveza, kao što ga je nosio i Mojsije, koji je stoljećima kasnije ispunio Abramovo proročanstvo.

Žrtva se sastojala od pet različitih životinja: trogodišnje junice, trogodišnje koze, trogodišnjega ovna, grlice i golubića. Ptice su ostavljene cijele, a junica, ovan i koza bili su „razrezani” na polovice. Žrtva predočava podizanje stijega u posljednjim danima kao vidljivu kušnju za čovječanstvo. Vidljivi znak za faraonovu kćer bio je dijete Mojsije u arci. Arka je simbolizirana po osam duša u korablji. Broj „osam” utvrđen je kao jedno od proročkih obilježja stijega sto četrdeset i četiri tisuće. Kada uzmete u obzir pet životinjskih žrtava i tri podijelite na pola, tada se vaša žrtva sastoji od osam dijelova, kako je predočeno u Noi, a zatim potvrđeno u Abramovoj žrtvi.

Tih pet životinja, kada se razdijele prema Božjoj uputi, predstavljaju broj „osam”, te time predstavljaju one duše na svršetku svijeta koje su bile predoznane s „osam” duša na arci. Znak obrezanja, koji je drugi korak u Abramovu trostrukom savezu, trebao se izvršiti osmoga dana nakon rođenja, a taj je obred zamijenjen krštenjem, koje predoznaje Kristovo uskrsnuće koje se zbio „osmoga” dana. Broj „osam” ustaljeno je obilježje saveza i Noe i Mojsija, te oni predoznaju sto četrdeset i četiri tisuće koji će biti uzdignuti kao prinos-znak, i koji su „osmi” koji je od sedmorice.

Tih pet životinja predstavljaju pet mudrih djevica, koje su predočene „osamoricom” na arci i koje će prijeći iz staroga svijeta u novi svijet — a da ne vide smrti.

Abramov prinos bijaše čist prinos, jer sve životinje u tom prinosu bijahu čiste životinje, i zajedno predstavljaju glavne životinje koje su se rabile za paljenice. Poruka prvoga anđela uključuje zapovijed da se štuje Stvoritelja, a glavne žrtvene životinje svetišne službe koja je trebala biti uspostavljena kada se Abramovo proročanstvo ispunilo u Mojsijevo vrijeme izložene su kao prinosi bogoštovlja, dok ujedno predočuju poziv prvoga anđela da se štuje Stvoritelja.

Osamnaesti redak izričito kaže: „Onoga dana Jahve sklopi savez s Abramom.” To označava prvi od triju koraka koji predoznačuju tri anđela iz Otkrivenja četrnaest. Korak saveza u Postanku petnaest predstavlja poruku prvoga anđela iz Otkrivenja četrnaest, nakon koje slijedi drugi anđeo, koji je bio predoznačen drugim korakom Abramova saveza u Postanku sedamnaest.

U drugom koraku Abramovo se ime mijenja u Abraham. Abram znači „otac je uzvišen“, a Abraham znači „otac mnogih naroda“. U pozivu Abrama dano je obećanje da će postati velik narod, ali obećanje nije bilo potvrđeno sve dok Abramovo ime nije bilo promijenjeno. Tada je postao prvi otac izabranoga zavjetnog naroda. Sljedeći je korak predoznačavao poruku trećega anđela, kada je Abraham bio iskušan pri prinošenju Izaka na žrtvu, što je predoznačavalo križ, što je predoznačavalo 22. listopada 1844., što predoznačuje nedjeljni zakon — što je poruka trećega anđela. Taj treći zavjetni korak ispunio se dvadeset i drugoga listopada 1844., i izložen je u Postanku dvadeset i dva.

U drugom koraku, koji je poruka drugoga anđela, gdje se Abramovo ime mijenja, obred obrezanja uspostavlja se kao „znak” zavjetnoga naroda i njegova odnosa prema Bogu. Upravo se u povijesti poruke drugoga anđela Božji narod zapečaćuje. Oni su podignuti kao stijeg pri poruci trećega anđela, koju predstavlja nedjeljni zakon, ali su zapečaćeni u razdoblju neposredno prije nedjeljnoga zakona, što bi u mileritskoj povijesti bilo neposredno prije nego što su se vrata zatvorila 22. listopada 1844.

Isto vrijedi i za tri uredbe o izlasku iz Babilona koje su započele proročanstvo od 2300 godina, koje je završilo dolaskom trećeg anđela 22. listopada 1844. Hram je bio dovršen tijekom povijesti druge uredbe, nakon prve, ali prije treće. Temelji su položeni za vrijeme prve uredbe, a gradnja hrama dovršena je u povijesti druge uredbe. Treća uredba 457. pr. Kr. započela je 2300 godina, dok je sama uredba Židovima vratila nacionalnu suverenost. Na trećoj oznaci puta uspostavlja se kraljevstvo, kako je predočeno obnovom nacionalne suverenosti pri trećoj uredbi i uzdizanjem pobjedonosne crkve kao stijega pri nedjeljnom zakonu.

Treći dekret predočavao je dolazak trećega anđela na svadbu 22. listopada 1844. Zaručnica se pripravlja prije svadbe, a ne na svadbi. Pečaćenje sto četrdeset i četiri tisuće dovršava se neposredno prije zakona o nedjelji, u vremenskom razdoblju koje je proročki predstavljeno kao kušnja slike Zvijeri. Obaviješteni smo da je kušnja slike Zvijeri kušnja koju moramo proći prije nego što se završi vrijeme milosti.

„Gospodin mi je jasno pokazao da će se slika Zvijeri oblikovati prije nego što se zaključi vrijeme milosti; jer ona treba biti velika kušnja za Božji narod, po kojoj će se odlučiti njihova vječna sudbina. Tvoj je stav takva zbrka proturječna da će samo rijetki biti zavedeni.”

„U Otkrivenju 13 ova je tema jasno izložena; [Otkrivenje 13,11–17, citirano].“

„Ovo je kušnja koju Božji narod mora proći prije nego što bude zapečaćen. Svi koji su dokazali svoju vjernost Bogu držeći Njegov zakon i odbijajući prihvatiti lažnu subotu, stat će pod stijeg Gospodina Boga Jehove i primit će pečat živoga Boga. Oni koji se odreknu istine nebeskoga podrijetla i prihvate nedjeljnu subotu, primit će žig zvijeri.“ Manuscript Releases, volume 15, 15.

Vrata su se zatvorila 22. listopada 1844., predoznačujući zatvorena vrata pri zakonu o nedjelji. Sestra White izjavljuje da je kušnja slike Zvijeri kušnja koju moramo proći „prije” nego što se zaključi vrijeme milosti, a također izjavljuje da je ta kušnja mjesto gdje se odlučuje naša vječna sudbina. Prije zakona o nedjelji Zaručnica se pripravlja, a to zahtijeva da ima prikladnu svadbenu haljinu, haljinu koja treba biti očišćena ognjem pročišćenja Vjesnika Saveza. Pečat se stavlja prije svadbe, a zatim se svadba zbiva pri zakonu o nedjelji.

Sestra White utvrđuje da je pečačenje učvršćivanje u istini i intelektualno i duhovno. Nadalje utvrđuje da će se, „kada” Božji narod bude zapečaćen, „tada” pojaviti potresanje Božjih sudova. To potresanje jesu sudovi koji započinju potresom iz jedanaestog poglavlja Otkrivenja, a to je nedjeljni zakon u Sjedinjenim Državama.

Mileritski hram bio je dovršen u Ponoćnom pokliku, što pokazuje da se pečat stavlja prije trećeg obilježja suda. U Abrahamovu savezu treći korak suda bio je Izak na gori Moriji, predoznačujući ne samo Krista na križu, nego i prinošenje Levita u Malahiji tri.

I sjedit će kao onaj koji tali i pročišćuje srebro; i očistit će sinove Levijeve te ih pročititi kao zlato i srebro, da bi Gospodu prinosili prinos u pravednosti. Tada će prinos Jude i Jeruzalema biti mio Gospodu, kao u dane starine i kao u prijašnje godine.

I pristupit ću vam na sud; i bit ću brz svjedok protiv vračara, i protiv preljubnika, i protiv onih koji se lažno zaklinju, i protiv onih koji zakidaju najamnika u njegovoj plaći, udovicu i siročje, i koji pridošlici uskraćuju njegovo pravo, i mene se ne boje, govori Gospod nad vojskama.

Malahija 3,3–5.

Nakon procesa očišćenja, prinos će „tada” biti kao u dane davne, a prinos se pripravlja tijekom završnoga čina suda, jer se tada Leviti koji su očišćeni i pripravljeni kao prinos suprotstavljaju ludim djevicama, protiv kojih će Krist biti „brz svjedok”. Taj „brz svjedok” jest „vjerni svjedok Laodicejskoj crkvi”, koji baca Šebnu kao loptu u daleko polje i koji Laodicejce izbacuje iz svojih usta projektilnim povraćanjem. Razdvajanje pšenice i kukolja bit će brzo, jer su završni pokreti nagli. Taj brzi glasnik jest Onaj koji iznenada dolazi u svoj hram u Malahiji tri.

Podizanje prinosa u Malahiji „kao u dane stare” jest podizanje stijega stotinu četrdeset i četiri tisuće; bilo je to podizanje prinosa dvaju pashalnih mahovnih kruhova na Pedeseticu; bilo je to podizanje zmije na motci u pustinji; bilo je to podizanje Krista na križ i bilo je to podizanje

Šadraha, Mešaha i Abednega u užarenoj peći s Kristom, dok se sav svijet divio i čudio; bilo je to objavljivanje karte iz 1843. godine i namjeravana svrha karte iz 1850. godine.

U drugom koraku Abrahamova saveza uspostavljen je i uveden obred obrezanja te je tako postao znakom saveza. Abraham je, za razliku od Mojsija, odmah obrezao Izaka, tako da bi, kad ga je u trećem koraku prinio kao žrtvu, Izak predstavljao znak. Taj će znak poslije biti zamijenjen krštenjem, koji zajedno pružaju dva svjedoka znaku križa.

„Što je pečat Boga živoga koji se stavlja na čela Njegova naroda? To je znak koji anđeli, ali ne ljudske oči, mogu pročitati; jer anđeo zatornik mora vidjeti taj znak otkupljenja. Razborit um vidio je znak križa s Kalvarije na posinjenim sinovima i kćerima Gospodnjim. Grijeh prijestupa Božjega zakona uklonjen je. Oni su odjeveni u svadbenu haljinu te su poslušni i vjerni svim Božjim zapovijedima.” Manuscript Release, broj 21, 51.

U prvom koraku saveza u Postanku petnaest prepoznaje se vremensko proročanstvo o 400 godina ropstva, a Pavao isto razdoblje određuje kao 430 godina. Pavlov izračun započinje s pozivom u Izlasku dvanaest, jer on uključuje Abramovo vrijeme prebivanja u tuđini. Kada se pomno razmotri, četiristo godina u odnosu na trideset godina jedan je simbol koji iznosi Pavao, a četiristo godina koje iznosi Abram drugi je simbol. Dakle, što predstavlja razdoblje od četiristo godina, što predstavlja razdoblje od četiristo trideset godina, i što predstavlja trideset godina?

Učenjaci su s pravom pokazali da se četiri stotine i trideset godina mogu podijeliti na dva razdoblja od po dvjesto i petnaest godina, pri čemu je prvo razdoblje bez okova i ropstva, a drugo je ropstvo.

Abraham je ušao u Kanaan u dobi od 75 godina, a Izak se rodio kada je Abrahamu bilo 100 godina (25 godina poslije). Jakov se rodio kada je Izaku bilo 60 godina, a Jakov je ušao u Egipat kada mu je bilo 130 godina. To ukupno iznosi 215 godina u Kanaanu i 215 godina u Egiptu, što daje ukupno 430 godina. Za proučavatelja proročanstava to pruža dva svjedočanstva, iz dvaju saveznih simbola, za Pavla, kao što je Abramom bilo promijenjeno ime. Pavao navodi 430, a Abram 400. Ispunjenje po načelu redak na redak dvaju povezanih vremenskih proročanstava povezano je s razdobljem prvoga saveza koje je vodilo uspostavi Božjega izabranog naroda.

Kad je Krist ušao u povijest da potvrdi Savez s mnogima za jedan tjedan, taj je tjedan predstavljao dva međusobno povezana vremenska proročanstva. Pavlovo proročanstvo od četiri stotine i trideset godina može se podijeliti na dva jednaka dijela, kao i Kristov tjedan. 215 godina u Kanaanu, nakon čega slijedi 215 godina u Egiptu, predodređujući Kristovo svjedočanstvo osobno tijekom 1260 dana, nakon čega slijedi 1260 dana Kristova svjedočanstva u osobi Njegovih učenika. Tih 2520 dana tijekom kojih je Krist potvrdio Savez također predstavljaju sedam vremena koja su „svađa njegova Saveza“.

Od 723. pr. Kr. do 1798. proteže se 2520 godina, a te su godine podijeljene na dva razdoblja od po 1260 godina, koja predstavljaju kako poganstvo gazi Svetište i vojsku tijekom 1260 godina, a zatim papinstvo gazi Svetište i vojsku tijekom 1260 godina. Sredina Kristova tjedna bijaše križ, a sredina tjedna (538.) daje 1260 godina poganskoga svjedočanstva, nakon čega slijedi 1260 godina poganskoga svjedočanstva od papinskoga učenika poganstva. Kada je na križu Kristovo

kraljevstvo milosti bilo osnaženo, ono je predoznačilo 538., kada je kraljevstvo antikrista bilo osnaženo. Na križu je doslovni Izrael bio zaobiđen i duhovni je Izrael započeo. Godine 538. doslovno je poganstvo bilo zaobiđeno i duhovno je poganstvo započelo.

Abramovo proročanstvo o četiristo godina također je i četiristo trideset godina. To je isto proročanstvo, ali izloženo pomoću dvaju saveznih simbola. Ta dva povezana vremenska proročanstva označavala su ropstvo i izbavljenje Božjega naroda, što će se ispuniti na početku savezničke povijesti drevnoga Izraela. Na kraju savezničke povijesti drevnoga Izraela postoji jedno vremensko proročanstvo koje se usklađuje s drugim, u odnosu dan za godinu, te tako prepoznaje dva vremenska proročanstva koja naglašavaju izbavljenje i ropstvo.

U središnjoj povijesti početka i završetka drevnoga Izraela nalazimo Daniela u babilonskom sužanjstvu. Iz te savezničke povijesti, koja označava ropstvo i obećanje izbavljenja, iznosi se proročanstvo koje savezničku povijest drevnoga Izraela povezuje sa savezničkom poviješću suvremenoga Izraela. U knjizi proroka Daniela prepoznaju se dva vremenska proročanstva. „Zakletva” Mojsijevih „sedam vremena” iz Levitskoga zakonika dvadeset šest prepoznaje se u Danielu 9/11, kao i pitanje iz trinaestoga retka u Danielu osam, koje vodi do odgovora u četrnaestome retku, gdje se prepoznaje proročanstvo o 2300 godina. „Zakletva”, koja je, ako se prekrši, „Mojsijevo prokletstvo” u Danielu devet jedanaest, kada je provedena 677. pr. Kr. nad južnim kraljevstvom, završila je 22. listopada 1844., kao i 2300 godina. Oba raspršenja od 2520 nalaze se u pitanju iz trinaestoga retka, a odgovor četrnaestoga retka jest 2300.

Kao što je s Mojsijem, alfom povijesti saveza drevnoga Izraela, i kao što je s Kristom, omegom povijesti saveza drevnoga Izraela, početna alfa-povijest suvremenoga Izraela uključivala je dva međusobno povezana vremenska proročanstva. Jedno je predstavljalo ropstvo i sužanjstvo, a drugo izbavljenje. Podjela 430 godina na dva jednaka razdoblja u alfa-povijesti drevnoga Izraela predoznačavala je proročku podjelu koja se ponovila u tjednu u kojem je Krist potvrdio savez, a međusobno povezano razdoblje suda zbog kršenja saveza, koje je bilo podijeljeno na dva jednaka razdoblja, iznosi dva svjedoka da će alfa-povijest suvremenoga Izraela imati slično proročko uporište. Tisuću petsto dvadeset godina i dvije tisuće tristo godina, koje završavaju zajedno, pružaju trećega svjedoka dvaju međusobno povezanih vremenskih proročanstava, koja sadrže proročanstvo jednako podijeljeno u sredini.

Tri svjedoka navela bi dušu da očekuje da će, kada Gospod sklopi savez sa sto četrdeset i četiri tisuće u omega povijesti modernog Izraela, postojati dva povezana proročanstva o proročkom vremenu i jedno s time povezano razdoblje podijeljeno na dva jednaka dijela; ali to ne može biti tako, jer kada je Gospod sklopio savez s modernim Izraelom, podigao je svoju ruku k nebu i objavio da vremena više neće biti.

Savez sto četrdeset i četiri tisuće predstavljen je dvama valovnim kruhovima od prvine pšeničnoga prinosa. Proročka struktura triju svjedoka, kojoj slijedi dvostruko svjedočanstvo kojemu nedostaje razlikovanje proročkoga vremena, nalazi se u Abramovu prinosu junice (koja je bila jednako razdijeljena), koze (koja je bila jednako razdijeljena) i ovna (koji je bio jednako razdijeljen), nakon čega slijede grlica i golubić.

Prve tri žrtve sve su imale tri godine povezane sa svojom simbolikom, čime se označuje da predstavljaju tri žrtve koje su imale proročko vrijeme. Ne samo da su sve tri žrtve imale proročko vrijeme, nego je svaka od njih imala proročko vrijeme koje je bilo jednako podijeljeno na dva razdoblja. Grlica i golub nisu imali pridruženu dob; oni su jednostavno trebali biti mladi, jer predstavljaju posljednji naraštaj savezničkog naroda, koji je prikazan dvjema pticama, odnosno dvama stadima.

Dva stada predstavljaju veliko mnoštvo i sto četrdeset i četiri tisuće, ali dvije ptice imaju drugotno značenje. Golub je jedan od prinosa za Svetište, i kada potražite označavanje goluba kao prinosa, češće nego ne utvrdit ćete da se misli na neku vrstu grlice; dok golub u Abramovu prinosu označava pticu koja je toliko mlada da još nema perje, ili, još gore, pticu kojoj je perje počupano. Na ovoj proročkoj razini dvije ptice jesu pšenica i kukolj.

U posljednjim danima stijeg će biti podignut prema nebesima poput ptice, i to upravo u ono vrijeme kad će dvije nečiste ptice podići opaćinu i postaviti je na njezino prijestolje u Šinaru.

Tada anđeo koji je govorio sa mnom iziđe i reče mi: „Podigni sada oči svoje i vidi što je to što izlazi.” A ja rekoh: „Što je to?” I on reče: „Ovo je efa koja izlazi.” Reče još: „Ovo je njihov izgled po svoj zemlji.” I gle, podiže se jedan talenat olova; i ovo je žena koja sjedi usred efe.

I reče: Ovo je opaćina. I baci je usred efe; i baci olovni uteg na njezin otvor.

Tada podigoh oči svoje i pogledah, i gle, izadoše dvije žene, a vjetar bijaše u krilima njihovim; jer imahu krila kao krila rode; i podigoše efu između zemlje i neba. Tada rekoh anđelu koji govoraše sa mnom: „Kamo ove nose efu?” A on mi reče: „Da joj sagrade kuću u zemlji Šinaru; i bit će utvrđena te ondje postavljena na vlastito podnožje.” Zaharija 5,5–11.

Papinstvo, prikazano kao „opaćina”, ili kod Pavla kao „onaj bezakonik”, zadobilo je svoju smrtonosnu ranu 1798. godine, kada je talent olova bio stavljen nad košaru u kojoj ona sjedi. Nakon toga spiritizam i otpalo protestantstvo podignut će je i sagraditi joj kuću u Šinaru, upravo u isto vrijeme kada Bog dovrši gradnju kuće koju će podignuti kao stijeg. U Zahariji su krivotvoreni stijeg i žena opaćine, a stijeg je prikazan kao golubovi. Tada će svijet birati između Rima, koji je krletka svake nečiste i mrske ptice, i goluba, simbola Božjega saveza s čovječanstvom.

I povika snažno jakim glasom govoreći: Pade, pade Babilon veliki i postade prebivalište đavola, i tamnica svakoga nečistoga duha, i krletka svake nečiste i mrske ptice. Otkrivenje 18,2.

Krist je u vezi sa svojom smrću i uskrsnućem izjavio: „Razvalite ovaj hram, i ja ću ga u tri dana podići.” Ta tri dana predstavljaju proročko razdoblje tijekom kojega se podiže hram, kao što je bio slučaj s Mojsijem, s Kristom i s mileritima. Zahtjev da Abramova žrtva bude trogodišnja junica, koza i ovan predstavlja da će unutar svake od triju povijesti saveza koje sada razmatramo biti podignut hram. Konačni saveznički hram sto četrdeset i četiri tisuće jest stijeg koji treba biti podignut kao kruna do neba. Iz toga razloga junica, koza i ovan jesu zemaljske zvijeri, čime se uspostavlja razlika u odnosu na ptice koje lete nebesima. Savezni hram koji se podiže u posljednjim danima jest onda kada se Jeruzalem uzdiže iznad svih brežuljaka i gora.

Premda još nisam utvrdio svaki element prvoga od triju saveznih koraka Abramovih, dosad je svaki element koji smo razmotrili imao svoj pandan na početku i na završetku drevnoga doslovnog Izraela, kao i na početku suvremenoga Izraela. Pokazali smo tri koraka anđela iz Otkrivenja četrnaest u Abramovu prvom savezničkom koraku. Fraktal triju anđela koji se nalazi u Abramovu prvom savezničkom koraku bit će još jasnije potvrđen kada razmotrimo Abramov drugi i treći saveznički korak.

Abramovih „osam” prinosa ne predstavljaju samo prinose koji će postati dijelom obreda u Mojsijevu Svetištu, nego oni određuju i potvrđuju ulogu proročkoga vremena u povijesti Božjega Saveznog naroda. Oni potvrđuju početke i svršetke Izraela kao Božjega izabranog naroda, bilo doslovnog bilo duhovnog.

Pavlovih 430 godina proročko je razdoblje koje se ne može logično odvojiti od Abramovih 400 godina. Kada se polože jedno preko drugoga, tvore razdoblje od trideset godina, nakon kojega slijedi četiri stotine godina. Ovdje ćemo nastaviti u sljedećem članku.

„Proročanstva zapisana u Starome zavjetu riječ su Gospodnja za posljednje dane i ispunit će se jednako sigurno kao što smo vidjeli pustošenje San Francisca.“ Pismo 154, 26. svibnja 1906.